

M/s. Rattan Lal & Co. v. State of Punjab etc. (Sandhwalia, J.)

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ।

ਪ੍ਰੋਰਨਾ ਚੰਦ ਪੀਡਿਤ ਅਤੇ ਐਸ. ਐਸ. ਸੰਧਾਵਾਲੀਆ ਜੇ. ਜੇ.

ਮੈਸਰਜ਼ ਰਤਨ ਲਾਲ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ, ਬਠਿੰਡਾ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਐੱਸ ਟੇਟ ਆਫ ਪੀ ਯੂ. ਐੱਨ. ਜੇ. ਏ. ਬੀ. , ਆਦਿ ।,- ਜਵਾਬਦਾਰ।

1969 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ 759

1 ਦਸੰਬਰ 1970

ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ (1948 ਦਾ XLVI)- ਸੈਕਸ਼ਨ 2(d)-
ਸੈਂਟਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ (1956 ਦਾ LXXIV ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1969 ਦੇ ਐਕਟ
XXVIII ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ)— ਧਾਰਾ 8(2) -ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ (1950)—
ਧਾਰਾਵਾਂ 14 ਅਤੇ 269— 1956 ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਕਪਾਹ 'ਤੇ ਖਰੀਦ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ
ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਕਪਾਹ ਦੀ ਖਰੀਦ - ਚਾਹੇ 1969
ਵਿੱਚ ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਸੋਧ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ- ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ
8(2) ਜੋ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੇ ਟੈਕਸ ਦੀਆਂ ਦਰਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ
ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ- ਅਜਿਹਾ ਅਧਿਕਾਰ-ਚਾਹੇ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ
ਅੰਦਰ-ਸ਼ਕਤੀ ਸੈਕਸ਼ਨ 8 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ— ਕੀ ਆਪਹੁਦਰੇ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ—
ਸੈਕਸ਼ਨ 6(1 ਏ)- ਕੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਦੀਆਂ ਦਰਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਸਥਿਰ
ਕ੍ਰਿਸਟਾਲਾਈਜ਼ੇਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਕਿਸੇ
ਖਾਸ ਵਸਤੂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈ
ਗਈ ਦਰ ਕਈ ਕਾਰਕਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਲੇ ਜਿਸਲੇਚਰ ਨੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ
ਆਰਥਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕਸਾਰ ਦਰਾਂ ਦੀ ਲਚਕੀਲਾਤਾ ਬਣਾਈ ਰੱਖੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਇਸ
ਲਈ ਭਾਵੇਂ ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1948 ਦੇ ਤਹਿਤ, 1956 ਵਿੱਚ ਕਪਾਹ ਦੀ
ਖਰੀਦ 'ਤੇ ਕੋਈ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਜਿਹਾ ਟੈਕਸ ਦੀ ਸੋਧ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਕਤ
ਖਰੀਦ 'ਤੇ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ. (ਪਰਾ ੬)

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 8(2) ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ
ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ। ਇਹ ਐਕਟ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 269(1) (ਜੀ)

ਅਤੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਉਪ ਧਾਰਾਵਾਂ (2) ਅਤੇ (3) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਰੂਪ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਦੀ ਦਰ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ 'ਤੇ ਇਸ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਕਤ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀਮਾ, ਘੋਸ਼ਿਤ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ। ਐਕਟ ਸਟੇਟ ਟਿਊਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਿਧਾਨਿਕ ਨੀਤੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। (ਧਾਰਾ 10 ਅਤੇ 11)

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 8(2) (ਬੀ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸੰਸਦ ਦਾ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਅਤੇ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਦੀਆਂ ਦਰਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਟਕਰਾਅ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਸੇ ਰਾਜ ਦੇ ਉਸੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਟੈਕਸ ਦੀਆਂ ਦਰਾਂ ਦੀ ਵਿਆਪਕ ਇਕਸਾਰਤਾ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਬਰਾਬਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 8(2) ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਕੇਂਦਰੀ ਦੀਆਂ ਦਰਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਤੈਅ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਹਰੇਕ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਦੀ ਦਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲੇ ਆਮ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਦੀ ਦਰ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੇਗੀ। ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ, ਇਸ ਲਈ, ਆਪਣੇ ਆਮ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਦੀਆਂ ਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅਨੁਸਾਰੀ ਅਤੇ ਬਰਾਬਰ ਵਾਧਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਟੈਕਸਾਂ ਨੂੰ ਮਾਪ ਤੋਂ ਪਰੇ ਨਹੀਂ ਵਧਾ ਸਕਦੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 14 ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਵਿਸਤਾਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਵਪਾਰ ਦੇ ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਵਪਾਰ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਹੱਤਵ ਵਾਲੇ ਹੋਣ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਲ ਨੂੰ 'ਘੋਸ਼ਿਤ ਮਾਲ' ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੇਣੀਬੱਧ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਘਟਨਾ ਫਿਰ 'ਘੋਸ਼ਿਤ ਮਾਲ' ਅਤੇ 'ਘੋਸ਼ਿਤ, ਮਾਲ' ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਇਸ ਵਰਗੀਕਰਨ ਦੇ ਸਬੰਧ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਕਾਰਕ ਇਕੱਠੇ ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ ਹਨ, ਇਸਲਈ, ਸਪਸ਼ਟ ਨਿਯੰਤਰਣ ਜਾਂ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਕੇਂਦਰੀ 1 ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਤੋਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਘੇਰਾਬੰਦੀ ਅਤੇ ਅਗਵਾਈ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾ ਤਾਂ ਆਪਹੁਦਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਤਰਕਹੀਣ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਟੈਕਸ ਦੀਆਂ ਦਰਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਰਨ ਲਈ ਧਾਰਾ 8 ਦੁਆਰਾ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾ ਤਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮਨਮਾਨੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਾਧੂ ਵਫ਼ਦ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। (ਪਰਾ 14)

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ 1(ਏ) ਜੋ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ (ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1969 ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਅਤੇ ਅਪਰਾਧਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਵਰਗੀਕਰਨ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਮਿਤੀ ਦੀ ਦੁਰਘਟਨਾ 'ਤੇ

M/s. Rattan Lal & Co. v. State of Punjab etc. (Sandhwalia, J.)

ਮਨਮਾਨੀ ਜਾਂ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। (ਪਰਾ 24)

226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ 6 ਫਰਵਰੀ, 1969 ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ, ਨੌਕਰਾਂ ਅਤੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਰੋਕਦੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ, ਮੰਦਾਮਸ, ਮਨਾਹੀ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਉਚਿਤ ਰਿੱਟ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਏਜੰਟ।

(1) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ ਡੀ.ਜੀ.ਆਰ.ਜੀ ਅਤੇ ਆਰ.ਐਨ.ਐਨ. ਅਰੂਲਾ , ਇੱਕ ਵਕੀਲ

।

ਐੱਮ.ਆਰ.ਐੱਸ . ਹਰਮਾ , ਐੱਸ.ਇਨੀਅਰ ਡੀ.ਐਪ.ਟੀ. - ਏ.ਡੀ.ਵੋਕੇਟ -ਜੀ . ਐਨਰਲ
, ਪੀ
ਨਿਵਾਸੀ।

ਨਿਰਣਾ

ਐਸ.ਐਸ. ਅੰਧਾਵਾਲੀਆ , ਜੇ.-ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੰ. 759 ਅਤੇ 833 ਆਫ 1969, ਕੇਂਦਰੀ ਸੇਲ ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1956, ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1969 ਦੇ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ (ਸੋਧ) ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਸੋਧੇ ਗਏ, ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਮੁੱਦਿਆਂ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਣ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਹਨ।

(2) ਦੋਵਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਠਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਹਨ। ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਉਪਰੋਕਤ ਦੋਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰੇਗਾ।

(3) ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸੰਖੇਪ ਹਵਾਲਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ 1969 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 759 ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਫਰਮ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ।

(4) ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਕਪਾਹ ਦੀ ਖਰੀਦ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਮੁੱਖ ਦਫਤਰ ਬਠਿੰਡਾ ਵਿਖੇ ਹੈ। ਇਹ ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1948 ਅਤੇ 1956 ਦੇ ਸੈਟਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਜਿਸਟਰਡ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਪਾਹ ਐਲਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮਾਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਸਿਰਫ ਖਰੀਦ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ

ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਿਮੇਵਾਰ ਆਖਰੀ ਡੀਲਰ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਪਾਹ ਦੀ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਕੋਈ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2(ਡੀ) ਅਧੀਨ “ਡੀਲਰ” ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਅਨੁਸਾਰ, ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਖਪਤ ਲਈ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਖਰੀਦੋ-ਫਰੋਖਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਇਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਡੀਲਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੋ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਟੈਕਸ ਅਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦਾ . ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 8 ਅਤੇ 9 ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ 'ਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ 1969 ਦੀ ਸੋਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਉਪਰੋਕਤ ਅਧੀਨ ਕਪਾਹ ਦੀ ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਕੋਈ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਨੇ ਕਿਹਾ। ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਫਿਰ ਵੀ ਜਾਂ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲ 1964-65, ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ, - 6 ਫਰਵਰੀ, 1969 ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦੇ ਟੈਕਸ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। 1,30,505.46 ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਵਪਾਰ "ਜਾਂ ਵਣਜ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਲਈ ਪੀ. ਪਟੀਸ਼ਨ ਜੋ ਕਿ 26 ਮਾਰਚ, 1969 ਨੂੰ ਦਾਖਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ 9 ਜੂਨ, 1969 ਨੂੰ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਕਰ (ਸੋਧ) ਆਰਡੀਨੈਂਸ (ਨੰਬਰ 4) ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਾਲਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੈਟਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ (ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1969 (1969 ਦਾ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 28) ਦੁਆਰਾ।

(5) ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਿਟਰਨ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।

(6) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦਲੀਲ ਦਾ ਮੂਲ ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 8(2) ਅਤੇ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (ਏ) ਅਤੇ (ਬੀ) ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਤੇ ਸੁਵਿਧਾ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਪਬੰਧ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ-
“8(1) * * * *

- (2) ਕਿਸੇ ਵੀ ਡੀਲਰ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦੇ ਟਰਨਓਵਰ 'ਤੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਦੇ ਟਰਨਓਵਰ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਟੈਕਸ ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਵਣਜ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਵਸਤੂਆਂ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀਆਂ -
 - (a) ਘੋਸ਼ਿਤ ਮਾਲ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਉਚਿਤ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਜਿਹੇ ਮਾਲ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਖਰੀਦ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਦਰ 'ਤੇ ਗਣਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ; ਅਤੇ
 - (b) ਘੋਸ਼ਿਤ ਵਸਤੂਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਮਾਲ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, 10 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਜਾਂ ਉਚਿਤ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਜਿਹੇ ਮਾਲ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਖਰੀਦ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕੇਬਲ ਦੀ ਦਰ ' ਤੇ ਗਣਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ , ਜੋ ਵੀ ਵੱਧ ਹੋਵੇ;

M/s. Rattan Lal & Co. v. State of Punjab etc. (Sandhwalia, J.)

ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਵੀ ਗਣਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਡੀਲਰ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਡੀਲਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਉਹ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੰਨਾ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। .

(2-A)	*	* .	*
(3)	*	*	*
0)	*	*	*
(5)	*	*	*

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗਰਗ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਉਪਬੰਧ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ "ਉਚਿਤ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਖਰੀਦ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਦਰ" ਦੇ ਨਿਸ਼ਚਤ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਦਰਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸਮਾਂ ਜਦੋਂ 1956 ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ। ਦਲੀਲ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ 1 ਜੁਲਾਈ, 1957 (ਜਦੋਂ ਇਹ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ) ਨੂੰ ਟੈਕਸ ਦੀ ਇੱਕ ਸਥਿਰ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਦਰ ਮੌਜੂਦ ਸੀ (ਜਦੋਂ ਇਹ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ) ਹਰ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਪਣਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਬੰਧਤ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਦੀਆਂ ਦਰਾਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਇਹ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1948 ਦੇ ਤਹਿਤ, 1956 ਵਿੱਚ ਕਪਾਹ ਦੀ ਖਰੀਦ 'ਤੇ ਕੋਈ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਉਕਤ ਖਰੀਦ 'ਤੇ ਕੋਈ ਕੇਂਦਰੀ ਟੈਕਸ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਟੈਕਸ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਤੇ ਮੰਗ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

(6) ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਅਸੀਂ ਨੋਟਿਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਧਾਰਾ 8(2) ਦੀ ਇਸ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਚਾਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਕਿ ਡੂੰਘੀ ਖੋਜ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਫੈਸਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਿਆਂ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਵਿਵਾਦ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਆਮ ਆਧਾਰ ਹੈ ਬਿਨਾਂ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇ 15 ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 8(2) ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਪੂਰੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਬੰਧਤ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟਾਂ ਦੇ ਰਾਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਟੈਕਸ ਦੀ ਦਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਟੈਕਸ ਸੀ ਅਜਿਹੀਆਂ ਦਰਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਵਸੂਲੀ ਅਤੇ

ਵਸੂਲੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤੱਥ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਅਸੀਂ ਸਿਧਾਂਤ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੋਵਾਂ ਪੱਖਾਂ ਤੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗਰਗ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ ਧਾਰਾ 8(2) ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਕਰਨਾ ਬੇਲੋੜਾ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਹੁਣ ਇੰਟੀਗਰਾ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ *ਮਦਰਾਸ ਬਨਾਮ ਐਨ.ਕੇ. ਨਟਰਾਜਾ* ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੇ ਇੱਕ ਲਾਜ਼ਮੀ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। *ਮੁਦਲੀਆਰ (1)*। ਸ੍ਰੀ ਗਰਗ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਾ ਬੋਝ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਦਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਥਿਰ ਕ੍ਰਿਸਟਾਲਾਈਜ਼ੇਸ਼ਨ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਸੰਸਦ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖਰੇ ਹੋਣ ਦੇ ਅਧੀਨ। ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਸਾਨੂੰ *ਐਨ.ਕੇ. ਨਟਰਾਜ ਮੁਦਲੀਆਰ ਦੇ ਕੇਸ (1)* ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦੇ ਸਿੱਧੇ ਉਲਟ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਦਰਾਸ ਰਾਜ ਨੇ *ਲਾਰਸਨ ਐਂਡ ਟੂਬਰੋ ਲਿਮਟਿਡ ਮਦਰਾਸ ਬਨਾਮ ਜੁਆਇੰਟ ਕਮਰਸ਼ੀਅਲ ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ (2)*, ਸੈਕਸ਼ਨ 8(2), (2-ਏ) ਅਤੇ (5) ਸੀਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 301 ਅਤੇ 303(1) ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਭਿੰਨ ਰਾਜ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਵਿਭਿੰਨ ਦਰਾਂ ਸੰਘ ਦੇ ਹਰੇਕ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਦੀਆਂ ਦਰਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਅੰਤਰ ਦਰਾਂ ਇੱਕ ਰਾਜ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਵਪਾਰ ਦੇ ਸੁਤੰਤਰ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਗੈਰ-ਸੀਵਿਧਾਨਕ ਸਨ। ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਮਦਰਾਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, *ਐਨ.ਕੇ. ਨਟਰਾਜ ਮੁਦਲੀਆਰ ਦੇ ਕੇਸ (1)* ਵਿੱਚ ਜਸਟਿਸ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ, ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਦਾਇਰੇ ਅਤੇ ਯੋਜਨਾ ਦੇ ਇਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਂਕਣ: -

"ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਲੈਣ-ਦੇਣ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਰਾਜ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਕਰਾਉਣ ਦੀ ਇਹ ਥੋੜੀ ਜਿਹੀ ਕਠੋਰ ਯੋਜਨਾ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਲਗਾਇਆ ਸੀ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨ ਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਲੈਣ-ਦੇਣ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦਰਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਟੈਕਸ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦਰਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਚਲਣ 'ਤੇ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਐਡਜਸਟਮੈਂਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਦਲੀਲ ਬਹੁਤ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਥਾਪਿਤ ਹੈ।

(1) 22 STC 376

(2) 20 STC 150.

ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹੀ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ: -

“ਸੈਟਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਟੈਕਸ ਦੀਆਂ ਦਰਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਕ੍ਰਿਸਟਾਲਾਈਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਸੈਕਸ਼ਨ 8(1) ਅਤੇ (2) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਵਸਤੂਆਂ ਲਈ ਅਧਿਕਤਮ ਨਿਰਧਾਰਤ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦਰ ਉਹਨਾਂ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਲਈ ਸੰਚਾਲਿਤ ਦਰਾਂ ਹਨ; ਸੈਕਸ਼ਨ 8(2)(ਬੀ) ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਰ * ਰਾਜ ਦਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਸਿਵਾਏ ਜਿੱਥੇ ਰਾਜ ਦਰ ਦੇ ਅਤੇ ਸੱਤ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਵਸਤੂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈ ਗਈ ਦਰ ਨੂੰ - ਕਈ ਕਾਰਕਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵਸਤੂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਦੀ ਉੱਚ ਦਰ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਤਾਂ ਇਹ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬਿਲਕੁਲ ਖਪਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਜੇ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਖਪਤਕਾਰਾਂ 'ਤੇ ਜੋ ਬੋਝ ਪੈ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਹ ਲਾਭ ਦੁਆਰਾ ਭਰੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋਵੇਗਾ। ਆਖਰਕਾਰ ਬਾਹਰਲੇ ਖਪਤਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਆਮਦਨ ਵਿੱਚ। ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਦੀਆਂ ਦਰਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਅਤੇ ਆਰਥਿਕ ਕਾਰਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਦਰ ਇੰਨੀ ਉੱਚੀ ਹੈ ਕਿ ਸੰਭਾਵੀ ਵਪਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਖਰੀਦਣ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਪਲਾਈ ਦੇ ਹੋਰ ਸਰੋਤਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣ ਲਈ, ਰਾਜ ਆਪਣੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਖਰੀਦਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਦਰ ਨੂੰ ਅਨੁਕੂਲ ਕਰੇਗਾ। ਦੁਬਾਰਾ ਫਿਰ, ਇੱਕ ਲੋਕਤੰਤਰੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਤਾਕਤਾਂ ਟੈਕਸ ਦੀ ਇੱਕ ਬੇਲੋੜੀ ਉੱਚ ਦਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੰਮ ਕਰਨਗੀਆਂ। * * *

ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਆਰਥਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕਸਾਰ ਦਰਾਂ ਦੀ ਲਚਕੀਲਾਤਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੈ।

ਅਤੇ ਅੱਗੇ. ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਹਾਲਾਂਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਲਗਾਏ ਗਏ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਲੈਣ-ਦੇਣ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵਸਤੂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਰਾਜਾਂ 'ਤੇ ਛੱਡਣ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵਿਤਕਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਦਰਾਂ 'ਤੇ, ਸਾਡੇ ਨਿਰਣੇ ਵਿੱਚ, ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਵਿਕਰੀ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਦੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ 'ਤੇ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਆਵਾਜਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਰਾਜ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਕੇ, ਸਾਡੇ ਨਿਰਣੇ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਤਕਰੇ ਨੂੰ ਅਭਿਆਸ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ

ਸਕਦਾ ਹੈ। " ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਰੀਖਣ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੇਸ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਿਰਣਾਇਕ ਹਨ।

(7) ਉਪਰੋਕਤ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸ੍ਰੀ ਗਰਗ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 8(2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਕੀ ਉਹੀ ਧਾਰਾ 301 ਅਤੇ 303 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਨੂੰ *ਓਬਿਟਰ ਡਿਕਟਾ* ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਦੋਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦਾ *ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਵੀ* ਬਹੁਤ ਭਾਰ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬੰਧਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗਰਗ ਨੇ ਇਹ ਕਹਿਣ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ ਮਾਮੂਲੀ ਨਜ਼ਰੀਏ ਹਨ ਜੋ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਲਾਕਸ਼ੁਦਾ ਹਨ। . ਅਸੀਂ ਡਰਦੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਸੁਝਾਅ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨ ਸਕਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ *ਲਾਰਸਨ ਐਂਡ ਟੂਬਰੋ ਦੇ ਕੇਸ (2)* ਵਿੱਚ ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਹ ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿ ਹਮਲੇ ਦੇ ਹਰ ਕਲਪਨਾਯੋਗ ਪਹਿਲੂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ 'ਤੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਬੰਦ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਸ੍ਰੀ ਗਰਗ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਦਲੀਲ ਅਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਰੱਦ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

(8) ਇਸ ਲਈ, ਅਸੀਂ ਉਸ ਦਲੀਲ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਵਿਕਲਪ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 8(2) ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਬੰਧਤ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਅਨੁਸਾਰੀ ਸੋਧਾਂ ਕਰਕੇ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਦੀਆਂ ਦਰਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਅਧਿਕਾਰ ਇੱਕ ਹੈ। ਇੱਕ ਅਵੈਧ। ਸਬੰਧਤ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਨਿਯਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਨੂੰ ਸੰਸਦ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅੰਤਰੀਵ ਫਰਜ਼ ਨੂੰ ਤਿਆਗਣ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਦੀਆਂ ਦਰਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਰਨ ਦੇ ਮੰਤਵ ਲਈ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾਵਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਵਿਧਾਨਕ ਨੀਤੀ, ਨਿਯੰਤਰਣ ਜਾਂ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਅਜਿਹੇ ਕਾਨੂੰਨ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹਨ।

(9) ਸਾਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ, ਦਾਇਰੇ ਅਤੇ ਦਾਇਰੇ 'ਤੇ ਵਿਵਾਦ

ਦੇ ਵੱਡੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਬੈਂਚ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਵਾਲ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਦੀ ਦਰ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕੇਂਦਰੀ ਟੈਕਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਵਫ਼ਦ ਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਦਾ ਵਫ਼ਦ ਦਿੱਲੀ ਨਗਰ ਨਿਗਮ ਬਨਾਮ ਬਿਰਲਾ ਕਾਟਨ ਸਪਿਨਿੰਗ ਐਂਡ ਵੇਵਿੰਗ ਮਿੱਲਜ਼, ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (3) ਦੇ ਬਾਈਡਿੰਗ ਪੂਰਵ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਦਿੱਲੀ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ 1957 ਦੀ ਧਾਰਾ 150 ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਡੈਲੀਗੇਸ਼ਨ ਦੇ ਸਕੋਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਵਿਕਲਪਿਕ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਨਿਗਮ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਬਹੁਮਤ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂਸੱਤਾ (ਸ਼ਾਹ ਅਤੇ ਵੈਦਿਆਲਿੰਗਮ ਜੇ. ਜੇ. ਕੰਟਰਾ) ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਦਿੱਲੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ। ਬਹੁਗਿਣਤੀ ਫੈਸਲਿਆਂ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਮੁੱਖ ਸਿਧਾਂਤ ਉੱਭਰ ਕੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਤਮਾਨ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਢੁਕਵੀਂ ਹੈ। ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਵਾਂਚੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਬੋਲਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਸ਼ੇਲਟ ਜੇ. ਕੇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਮੂਹ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਟੈਕਸ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ: -

"ਇਸ ਲਈ, ਇਹਨਾਂ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ, ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਤ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਿਧਾਨਕ ਕਾਰਜ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨਕ ਨੀਤੀ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ - ਆਚਰਣ ਦੇ ਇੱਕ ਬਾਈਡਿੰਗ ਨਿਯਮ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਸੌਂਪਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਨਾ ਹੀ ਵਿਧਾਨਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਫ਼ਦ ਦਾ ਕੋਈ ਅਸੀਮਤ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਿਧਾਨਕ ਕਾਰਜਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਅਧੀਨ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਕੰਮ। ਜਿੱਥੋਂ ਵਿਧਾਨਕ ਨੀਤੀ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਸਪੱਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਕੋਈ ਮਿਆਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।

ਹਿਦਾਇਤੁੱਲਾ ਜੇ. (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਦੋਂ ਸੀ) ਆਪਣੇ ਲਈ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਰਾਮਾਸਵਾਮੀ ਜੇ. ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਵਾਂਚੂ ਦੁਆਰਾ ਪਹੁੰਚੇ ਸਿੱਟਿਆਂ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੱਖਰੀ ਪਹੁੰਚ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੋਣਾ ਚੁਣਿਆ-

“ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਕਿ ਸੰਸਦ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸੌਂਪ ਸਕਦੀ, ਪਹਿਲਾਂ,

ਸੀਮਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਸਿਰਫ ਇਹ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ 1 ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਪਰ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਵਿਧਾਨਕ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ

(3) ਏਆਈਆਰ 1968 ਐਸਸੀ 1232.

ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਵਸਥਾ, ਜੋ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸੰਸਦ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਕੁਝ ਨਿਸ਼ਚਤ ਸਾਧਨ ਮਾਨਸਿਕਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੌਂਪ ਸਕਦੀ। ਸਵਾਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨਕ ਇੱਛਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ-ਸਥਾਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖਾਸ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਸਾਧਨ - ਮਾਨਸਿਕਤਾ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ (ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਇਹ ਆਪਣੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਤੋਂ ਵੱਖ ਨਾ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ) ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਫਦ. ਜੇ ਡੈਲੀਗੇਟ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਉਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਡੈਲੀਗੇਟ ਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਅਦਾਲਤਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦਿਖਾਵਾਂਗੇ, ਸ਼ਾਇਦ ਬੀ.ਏ. ਜਦੋਂ ਡੈਲੀਗੇਟ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਕਾਰਜਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਦਖਲ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸੀਕਰੀ ਜੇ. ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਗਾਹਕੀ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਅੱਗੇ ਗਿਆ:

“ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਸੰਸਦ ਨੂੰ ਵਿਧਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਅਧੀਨ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ, ਮੇਰੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 246 ਤੋਂ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ "ਨਿਵੇਕਲਾ" ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਲਈ ਨਿਵੇਕਲਾ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧੀਨ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਸੰਸਥਾ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨਹੀਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਾਬੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਧਾਰਾ 246 ਵਿੱਚ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਸੰਸਦ ਨੂੰ ਸਬੰਧਤ ਸੂਚੀ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵਸਤੂ ਜਾਂ ਆਈਟਮਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਪਾਸ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਸੰਸਦ ਆਪਣੇ ਕੰਮਕਾਜ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਐਕਟਾਂ ਅਧੀਨ ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਸੀ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਨੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ (1883) 9 AC 117 ਅਤੇ (1885) 9 AC 282 ਨੂੰ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਪੜ੍ਹਿਆ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾਵਾਂ ਵਰਗੀਆਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਧੀਨ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਿਧਾਨਕ ਅਧਿਕਾਰ ਸੌਂਪਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ 'ਪਾਲਿਸੀ', 'ਸਟੈਂਡਰਡ' ਜਾਂ 'ਗਾਈਡੈਂਸ' ਵਰਗੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਉਪਰੋਕਤ ਟੈਸਟਾਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦਲੀਲ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 8(2) ਉਪਰੋਕਤ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀਕਰੀ ਜੇ. ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਗਰਗ ਨੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਵਿਧਾਨਕ ਇੱਛਾ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਪੈਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ

ਹੈ। ਹਿਦਾਇਤੁੱਲਾ ਜੇ. (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਦੋਂ ਸੀ) ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਟੈਸਟ ਵੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਦਲੀਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਐਕਟ ਨੇ ਵਿਧਾਨਕ ਨੀਤੀ ਦੀ ਸਪੈਲਿੰਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਨੇ ਲੋੜੀਂਦਾ ਨਿਯੰਤਰਣ ਜਾਂ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦਾ ਹੈ।

(10) ਅਸੀਂ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਵਾਂਚੂ ਸੀ.ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਉਪਰੋਕਤ- *ਇੱਲੀ ਮਿਊਨਿਸੀਪਲ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਾਪਦੰਡ* (3) ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੈ ਤਾਂ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਇਸ ਵੱਲ ਮੁੜਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 269(1)(g) ਅਤੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (2) ਅਤੇ (3) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਰੂਪ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਉਪਬੰਧ ਇਸਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਵੈ-ਸਪੱਸ਼ਟ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਦੇ ਨੰਗੇ ਸੰਦਰਭ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਪੇਟੈਂਟ ਹੈ-

"ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਧਾਂਤ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਐਕਟ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਖਰੀਦ ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਵਣਜ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਾਂ 'ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਆਯਾਤ ਜਾਂ ਨਿਰਯਾਤ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਲੇਵੀ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਵਣਜ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਟੈਕਸਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਵੰਡਣਾ ਅਤੇ ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਵਣਜ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਹੱਤਵ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਰਾਜ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਹੱਤਵ ਵਾਲੇ ਅਜਿਹੇ ਸਮਾਨ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਖਰੀਦ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੇਗੀ।"

ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਦੀ ਦਰ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਉੱਤੇ ਇਸ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀਮਾ, ਘੋਸ਼ਿਤ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਹੈ।

(11) ਐਕਟ ਦਾ ਅਧਿਆਇ 2 ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾਵਾਂ 3, 4 ਅਤੇ 5 ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਧਾਂਤ ਤਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਂ ਬਾਹਰ ਜਾਂ ਰਾਜ ਦੇ ਬਾਹਰ ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਵਣਜ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਮਾਲ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਖਰੀਦਦਾਰੀ ਕਦੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਆਯਾਤ ਜਾਂ ਨਿਰਯਾਤ. ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਇਹਨਾਂ ਭਾਗਾਂ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਰਸਰੀ ਹਵਾਲਾ ਇਹ ਦਰਸਾਏਗਾ ਕਿ ਵਿਧਾਨਕ ਨੀਤੀ ਚੰਗੀ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਪੈਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਤਿੰਨ ਭਾਗ ਇਹ ਮਾਪਦੰਡ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਦੋਂ ਕੋਈ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਖਰੀਦ ਜਾਂ ਤਾਂ ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਵਪਾਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਸੰਬੰਧਿਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋਈ ਹੋਵੇਗੀ। ਰਾਜ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਇਹ ਆਯਾਤ ਜਾਂ ਨਿਰਯਾਤ ਦੇ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਇਹਨਾਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ 'ਤੇ ਹੈ ਕਿ ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਲਈ ਦੇਣਦਾਰੀ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਠਾਈ ਗਈ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ, ਜਾਂ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਿਧਾਨਕ ਨੀਤੀ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ।

(12) ਅਧਿਆਇ 3 ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਚਾਰਜਿੰਗ ਸੈਕਸ਼ਨ ਹੈ ਜੋ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 8 ਅਤੇ 15 ਜਦੋਂ ਇਕੱਠੇ ਪੜ੍ਹੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਚਿਤ ਸਰਕਮ ਸਕ੍ਰਿਬਿੰਗ ਸੀਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਦੀਆਂ ਦਰਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਹਨ। ਸੈਕਸ਼ਨ 8(1) ਖੁਦ ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਵਣਜ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਮਾਲ ਦੇ ਰਜਿਸਟਰਡ ਡੀਲਰ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਇਸਦੀ 3 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਟੈਕਸ ਦੀ ਦਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਟਰਨਓਵਰ ਸੈਕਸ਼ਨ 8(2)(ਏ) ਘੋਸ਼ਿਤ ਵਸਤੂਆਂ 'ਤੇ ਦਰ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੋਣ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 15 ਦੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਕਿ ਇਹ 3 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪੜ੍ਹਾਅ 'ਤੇ ਵਸੂਲੀਯੋਗ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 8(2)(ਬੀ) ਘੋਸ਼ਿਤ ਮਾਲ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਸਮਾਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਦਰ ਨੂੰ 10 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਜਾਂ ਉਚਿਤ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਜਿਹੇ ਸਮਾਨ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਖਰੀਦ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਦਰ, ਜੋ ਵੀ ਵੱਧ ਹੋਵੇ, ਦਰ ਤੈਅ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 8(2)(ਬੀ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸੰਸਦ ਦਾ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਅਤੇ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਦੀਆਂ ਦਰਾਂ ਇੱਕੋ ਰਾਜ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਟਕਰਾਅ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਸੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਟੈਕਸ ਦੀਆਂ ਦਰਾਂ ਦੀ ਵਿਆਪਕ ਇਕਸਾਰਤਾ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਰਾਬਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 8(2) ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਦਰਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਤੈਅ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਹਰੇਕ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਦੀ ਦਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਆਮ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਦੀ ਦਰ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੇਗੀ। ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ, ਇਸ ਲਈ, ਆਪਣੇ ਆਮ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਦੀਆਂ ਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅਨੁਸਾਰੀ ਅਤੇ ਬਰਾਬਰ ਵਾਧਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਟੈਕਸਾਂ ਨੂੰ ਮਾਪ ਤੋਂ ਪਰੇ ਨਹੀਂ ਵਧਾ ਸਕਦੀ। ਦੁਬਾਰਾ ਫਿਰ ਧਾਰਾ 14 ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਵਣਜ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਹੱਤਵ ਵਾਲੇ ਹੋਣ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਲ ਨੂੰ 'ਘੋਸ਼ਿਤ ਮਾਲ' ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੇਣੀਬੱਧ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਘਟਨਾ ਦੁਬਾਰਾ 'ਘੋਸ਼ਿਤ ਵਸਤਾਂ' ਅਤੇ 'ਘੋਸ਼ਿਤ ਵਸਤਾਂ' ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਇਸ ਵਰਗੀਕਰਨ ਦੇ ਗਠਜੋੜ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਕਾਰਕ ਇਕੱਠੇ ਵਿਚਾਰੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਿਯੰਤਰਣ ਜਾਂ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਉਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾਵਾਂ ਵੱਖੋ-

ਵੱਖਰੀਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਦੀਆਂ ਦਰਾਂ। ਇਸ ਘੇਰੇਬੰਦ ਅਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਆਪਹੁਦਰਾ ਜਾਂ ਤਰਕਹੀਣ ਕਹਿਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਬੀ. ਸ਼ਮਾ ਰਾਓ ਬਨਾਮ ਕੇਂਦਰੀ ਸ਼ਾਸਤ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਪਾਂਡੀਚੇਰੀ (4) ਵਿੱਚ ਵੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਹ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ: -

"ਪਰ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਮੁੱਖ ਹਿੱਸਾ ਚਾਰਜਿੰਗ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਜੋ ਅਜਿਹੇ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹਨ।"

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਮੌਜੂਦਾ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ 'ਕੋਰ' ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਚਾਰਜਿੰਗ ਸੈਕਸ਼ਨਾਂ ਲਈ ਸਿਧਾਂਤ ਤਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਖਰੀਦ ਨੂੰ ਅੰਤਰ-ਰਾਜ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਾਂ ਹੋਰ; ਘੋਸ਼ਿਤ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਘੋਸ਼ਿਤ ਮਾਲ ਵਿੱਚ ਮਾਲ ਦਾ ਵਰਗੀਕਰਨ; ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਵਸੂਲਣ ਅਤੇ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਬਣ ਜਾਣਗੇ।

(13) ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਸੁਭਾਅ) ਜਿਸਨੂੰ ਵਫ਼ਦ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਲੋੜੀਂਦਾ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਹੈ, ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕਾਰਕ ਹੈ। *ਇੱਲੀ ਦੇ ਨਗਰ ਨਿਗਮ ਦੇ ਕੇਸ (3)* ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਨਗਰ ਨਿਗਮ ਨੂੰ ਵਫ਼ਦ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਵਾਂਚੂ ਸੀਜੇ ਨੇ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਸੀ: -

"ਪਹਿਲੀ ਸਥਿਤੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਡੈਲੀਗੇਸ਼ਨ ਇੱਕ ਚੁਣੀ ਹੋਈ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਸਮੇਤ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੈ। ਕੌਂਸਲਰਾਂ ਨੂੰ ਹਰ ਚਾਰ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਚੋਣ ਲਈ ਜਾਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਤੇ ਇਲਾਕਾ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਨਾਲ ਗੈਰ-ਵਾਜ਼ਬ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ 'ਤੇ ਗੌਰ ਕਰੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੋਣਾਂ 'ਚ ਬਾਹਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਕੌਂਸਲਰਾਂ 'ਤੇ ਗੈਰ-ਵਾਜ਼ਬ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਟੈਕਸਾਂ ਦੀਆਂ ਗੈਰ-ਵਾਜ਼ਬ ਦਰਾਂ ਨੂੰ ਤੈਅ ਕਰਨ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਜਾਂਚ ਹੈ।

ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਸੱਚ ਹੈ, ਉਹ ਬਰਾਬਰ ਹੈ, ਜੋ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਮੰਡਲ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਵਰਗੀ ਇੱਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਬੇਦਖਲੀ ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰਗੁ ਦਆਰਾ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਡਰਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਕਿਸੇ ਅਲੱਗ-ਥਲੱਗ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਭੈਣ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਵਪਾਰਕ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਪੱਖਪਾਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਉਦੇਸ਼

ਨਾਲ ਦਰਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਜਾਂ ਘਟਾਉਣ ਲਈ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਦਾ ਪੂਰਾ ਜਵਾਬ *ਦਿੱਲੀ ਮਿਊਂਸਿਪਲ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਕੇਸ (3)* ਵਿੱਚ ਸੀਕਰੀ ਜੇ. ਦੇ ਸੰਖੇਪ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

“ਇਹ ਸੋਚਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕਿਸਮ ਦੇ ਡੈਲੀਗੇਸ਼ਨ ਮਨਮਾਨੇ ਟੈਕਸ ਜਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਪਹਿਲਾ, ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ, ਮੈਂ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਅਤੇ ਹਿਦਾਇਤੁੱਲਾ, ਜੇ. ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ, ਕਿ ਢੁਕਵੇਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਿਊਂਸਿਪਲ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਸੌਂਪੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਗੈਰ-ਵਾਜ਼ਬ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। . ਜੇ ਸੰਸਦ - ਵਿਆਪਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਜਾਂ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਗੈਰਵਾਜ਼ਬ ਵਜੋਂ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਦੇ ਜੋਖਮ ਨੂੰ ਚਲਾਉਂਦੀ ਹੈ।

(14) ਇਸ ਲਈ, ਐਕਟ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਉਪਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਟੈਕਸ ਦੀਆਂ ਦਰਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਰਨ ਲਈ ਧਾਰਾ 8 ਦੁਆਰਾ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾ ਤਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮਨਮਾਨੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਫ਼ਦ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ।

(15) ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀ ਗਰਗ ਦੀ ਅਗਲੀ ਦਲੀਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਨਾਲ ਮੰਨਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਸਤਾਰ ਵਿੱਚ ਨੋਟਿਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦੋਵੇਂ ਦਲੀਲਾਂ *ਮੈਸਰਜ਼ ਆਟੋ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਪਿੰਨ (ਭਾਰਤ) ਰਜਿਸਟਰਡ, ਫਰੀਦਾਬਾਦ ਬਨਾਮ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ (5)*। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 9 ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰਾਜਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਨੂੰ ਉਗਰਾਹੀ, ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਵਸੂਲਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਅਪਣਾਇਆ ਹੈ। ਕੇਂਦਰੀ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰੋਪਰਟਿਵ ਸੋਧਾਂ ਜੋ ਸੰਘ ਦੇ ਸਬੰਧਤ ਰਾਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਡੈਲੀਗੇਸ਼ਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਚੁਣੌਤੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 9 ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਗਰਗ ਨੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ *ਆਟੋ ਪਿੰਨ ਕੇਸ (5) (ਸੁਪਰਾ)* ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਨੂੰ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਕੋ-ਇਕ ਵਿਵਾਦ ਇਹ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ *ਆਟੋ ਪਿੰਨ ਕੇਸ (5)* ਵਿਚ, ਸੁਪਰੀਮ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੈ

(6) A.I.R. 11967 S.C. 1 1895.

(5) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1970 ਪੀ. ਅਤੇ ਐਚ. 333.

ਬੀ. ਸ਼ਮਾ ਰਾਓ ਬਨਾਮ ਦ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਟੈਰੀਟਰੀ ਆਫ ਪਾਂਡੀਚੇਰੀ (4) ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਨਾ ਤਾਂ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਮਾ ਰਾਓ ਦੇ ਕੇਸ (4) ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਿਰੀਖਣ ਆਟੋ ਪਿੰਨ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਨੁਪਾਤ ਦੇ ਉਲਟ ਚੱਲਦੇ ਹਨ।

(16) ਸ਼ਮਾ ਰਾਓ ਦੇ ਕੇਸ (4) ਦਾ ਤਰਕ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਟੋ ਪਿੰਨ ਦੇ ਕੇਸ (5) ਦੇ ਭਾਰ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਘਟਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਮਾ ਰਾਓ ਦੇ ਕੇਸ (4) ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਅਜੀਬ ਤੱਥ ਇਸ ਦੇ ਸਹੀ ਅਨੁਪਾਤ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਨ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਾਂਡੀਚੇਰੀ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1965 ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਕਤ ਐਕਟ ਨੂੰ 25 ਮਈ, 1965 ਨੂੰ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਮਿਲ ਗਈ ਸੀ। ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2(1) ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ: -

“ਮਦਰਾਸ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1959 (1959 ਦਾ ਨੰਬਰ 1) (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਐਕਟ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਮਦਰਾਸ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਸੀ, ਕੇਂਦਰ ਸ਼ਾਸਤ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਵਧਾਇਆ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਾਂਡੀਚੇਰੀ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸੋਧਾਂ ਅਤੇ ਅਨੁਕੂਲਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ।

ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪਾਂਡੀਚੇਰੀ ਸਰਕਾਰ ਨੇ 1 ਮਾਰਚ, 1966 ਨੂੰ ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਦਰਾਸ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1959 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਾਂਡੀਚੇਰੀ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1966 ਤੋਂ ਪਾਂਡੀਚੇਰੀ ਤੱਕ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕੀ ਹੈ। ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਮਦਰਾਸ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਮੂਲ ਮਦਰਾਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਇਹ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਅਤੇ ਸੋਧਿਆ ਹੋਇਆ ਮਦਰਾਸ ਐਕਟ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪਾਂਡੀਚੇਰੀ ਐਕਟ ਨੂੰ 'ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ੀਮਿਆ ਹੋਇਆ' ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼ਾਹ ਅਤੇ ਭਾਰਗਵ, ਜੇ.ਜੇ. ਦੇ ਨਿਰੀਖਣ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ: -

“ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਦਰਾਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 1(2) ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੇ ਗਏ ਸੈਕਸ਼ਨ 2(1) ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਹ ਸੋਧਿਆ ਐਕਟ ਸੀ ਜੋ ਪਾਂਡੀਚੇਰੀ ਵਿੱਚ ਸੰਚਾਲਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਪਾਂਡੀਚੇਰੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਐਕਟ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹਾਲਾਂਕਿ

ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਜਾਣੂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਸੋਧ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਕੀ ਹੋਣਗੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਰਪਣ ਕਰਨਾ ਹੈ ਪਾਂਡੀਚੇਰੀ ਅਸੈਂਬਲੀ ਮਦਰਾਸ ਵਿਧਾਨ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਸਾਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਦੇਸਾਈ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਰੱਦ ਸੀ ਜਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਕਸਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 'ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਮੀਆਂ ਹੈ।'

(17) ਉਪਰੋਕਤ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਾਂਡੀ ਚੈਰੀ ਨੂੰ ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ (25 ਮਈ, 1965), ਉਹ ਮਿਤੀ ਜਿਸ ਦਿਨ ਇਹ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ- ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ (1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1966) ਅਤੇ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਮਿਆਦ ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮਦਰਾਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕਾਰਕ ਸਨ- ਐਕਟ ਦੀ ਅਯੋਗਤਾ ਜਿਸਨੂੰ 'ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਮੀਆਂ' ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਕਿ ਕੇ. ਸੁੱਬਾ ਰਾਓ, ਸੀ.ਜੇ., ਮੇਸਰਸ ਦੇਵੀ ਦਾਸ-ਗੋਪਾਲ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ, ਆਦਿ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (6) ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ, ਜੋ ਕਿ ਸ਼ਮਾ ਰਾਓ ਦੇ ਕੇਸ (4) ਵਿੱਚ ਬਹੁਮਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਧਿਰ ਸੀ, ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਅਤੇ ਵੱਖਰਾ ਕੀਤਾ: -

“ਉੱਥੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 1(2) ਵਿੱਚ ਬਸ਼ਰਤੇ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਧਾਰਾ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮਦਰਾਸ ਐਕਟ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਕੇਂਦਰ ਸ਼ਾਸਤ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਪੌਡੀ ਚੈਰੀ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ। ਦਰਅਸਲ ਇਹ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਕਿ ਉਕਤ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਦਰਾਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮਦਰਾਸ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਪਾਂਡੀਚੇਰੀ ਅਸੈਂਬਲੀ ਦੁਆਰਾ ਵਿਕਰੀ-ਟੈਕਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਰਪਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਇਹ ਧਾਰਾਵਾਂ ਬੇਕਾਰ ਜਾਂ ਅਜੇ ਵੀ ਪੈਦਾ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ”

(18) ਇਹ ਪੇਟੈਂਟ ਹੈ ਕਿ ਆਟੋ ਪਿੰਨ ਦੇ ਕੇਸ (5) ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹੇ ਕੋਈ ਅਜੀਬ ਤੱਥ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਕਾਰਕ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਰਿਮੋਟਲੀ ਸਮਾਨ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਇਸਲਈ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਸ਼ਮਾ ਰਾਓ ਦੇ ਕੇਸ (4) ਵਿੱਚ ਨਿਰੀਖਣ ਆਟੋ ਪਿੰਨ ਦੇ ਕੇਸ (5) ਵਿੱਚ ਅਨੁਪਾਤ ਦੇ ਉਲਟ ਚੱਲਦੇ ਹਨ।

(19) ਸ਼ਮਾ ਰਾਓ ਦੇ ਕੇਸ (4) ਵਿੱਚ, ਬਹੁਮਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ 'ਅਜੇ ਵੀ ਪੈਦਾ ਹੋਏ' ਪਾਂਡੀਚੇਰੀ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਮੂਲ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਰਥਾਤ, ਚਾਰਜਿੰਗ ਸੈਕਸ਼ਨ ਅਤੇ ਉਪਬੰਧ * ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣਾ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨਾ। ਜੇ ਅਜਿਹੇ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ

ਕਾਰਕਾਂ ਦੇ ਸਿੱਧੇ ਵਿਰੋਧ ਵਿੱਚ, ਸੈਂਟਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਜੋ ਕਿ ਮੈਸਰਜ਼ ਆਟੋ ਪਿੰਨ ਕੇਸ (5) ਵਿੱਚ ਨਿਰਮਾਣ ਲਈ ਆਇਆ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਉਹ ਸਾਰੇ ਉਪਬੰਧ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ। ਟੈਕਸ ਕਾਨੂੰਨ। ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਣ ਤੋਂ ਗੁਰੇਜ਼ ਕਰਾਂਗੇ।

(20) ਸ਼ਮਾ ਰਾਓ ਦੇ ਕੇਸ (4) ਵਿੱਚ, ਇਹ ਅੱਗੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮਦਰਾਸ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਪਾਂਡੀਚੇਰੀ ਅਸੈਂਬਲੀ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਰਪਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਗਰਗ ਵੀ ਦੂਰੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ ਸਨ ਕਿ ਆਟੋ ਪਿੰਨ ਦੇ ਕੇਸ (5) ਵਿੱਚ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਵੀ ਪੂਰਾ ਸਮਰਪਣ ਜਾਂ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(21) ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਸਾਡਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ (ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨਿਕ ਇੱਛਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ, ਨੀਤੀ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨਿਕ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ), ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸਹੀ ਸੀ। ਮੈਸਰਜ਼ ਆਟੋ ਪਿੰਨ ਕੇਸ (5) ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9(3) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਸੌਂਪਣਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

(22) ਸ੍ਰੀ ਗਰਗ ਨੇ ਫਿਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1 ਏ) ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕਤਾ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ (ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1969 ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਐਕਟ ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਕਾਰਜ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗਠਜੋੜ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵਾਜਬ ਵਰਗੀਕਰਣ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਸਮਾਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪੱਖਪਾਤੀ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਵਜੋਂ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

(23) ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ (ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1969 ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਸੁਵਿਧਾਨਕ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜੋ ਚੁਣੌਤੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ-

"3. ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਵਿੱਚ ਸੋਧ। ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਵਿੱਚ।—

(a) ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ: -

'(1A) ਇੱਕ ਡੀਲਰ ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਵਣਜ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਲ ਦੀ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਵੇਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਕੋਈ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ (ਭਾਵੇਂ ਵੇਚਣ ਵਾਲੇ ਜਾਂ ਖਰੀਦਦਾਰ 'ਤੇ)) ਵਿਕਰੀ

ਟੈਕਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ

ਉਚਿਤ ਰਾਜ ਦੀ ਜੇਕਰ ਇਹ ਵਿਕਰੀ ਉਸ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋਈ ਸੀ।

- (b) ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ, ਸ਼ਬਦ ਬਰੈਕਟ ਅਤੇ ਚਿੱਤਰ 'ਉਪ ਧਾਰਾ (i)' ਲਈ ਸ਼ਬਦ, ਬਰੈਕਟ, ਅੰਕੜੇ ਅਤੇ ਅੱਖਰ 'ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਜਾਂ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1A)' ਹੋਣਗੇ, ਅਤੇ ਹੋਣਗੇ 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1958 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।"

(24) ਉਪਰੋਕਤ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ *i* ਦਲੀਲ 3 ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਆਰਟੀਕਲ 14 ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵਰਗੀਕਰਣ ਜੋ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਮਿਤੀ ਦੇ ਦੁਰਘਟਨਾ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨਮਾਨੀ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਮਿਤੀ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਕਿਸੇ ਤਰਕਸੰਗਤ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਪੂਰਾ ਜਵਾਬ ਜੈਨ ਬ੍ਰਦਰਜ਼ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰ (7) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਹਾਲ ਹੀ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ "ਭਾਰਤੀ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1961 ਦੀ ਧਾਰਾ 297(2)(ਜੀ) ਦੀ ਵੈਧਤਾ" ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਦਲੀਲ ਉਠਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਗਰੋਵਰ ਜੇ., ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਬੋਲਦੇ ਹੋਏ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ: -

“ਤਾਰੀਖ, 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1962, ਜਿਸ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 297(2) ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ (f) ਅਤੇ (ਜੀ) ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੂੰ ਮਨਮਾਨੀ ਜਾਂ ਮਨਘੜਤ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਉਹ ਤਾਰੀਖ ਹੈ ਜਦੋਂ 1961 ਦਾ ਐਕਟ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ। 1961 ਦੇ ਐਕਟ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ, ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਇੱਕ ਮਿਤੀ ਅਤੇ ਪੜਾਅ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਲੀਬਤ ਸਨ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। *Hatisingh Mfg. Co. Ltd.* ਬਨਾਮ ਭਾਰਤ ਯੂਨੀਅਨ (8) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਰਾਜ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਬਰਾਬਰੀ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਬਰਾਬਰੀ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾ ਕੇ ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਇਸ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਇਹ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਵਿਤਕਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਅਤੇ ਅੱਗੇ.

ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਤੈਅ ਹੈ ਕਿ ਵਿੱਤੀ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ

ਵਰਗੀਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਵਿਵੇਕ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ

(7) (1970) 77 ਆਈ.ਟੀ.ਆਰ. 107.

(8) (1960) 3 SCR 528.

ਇਸ ਨਿਯਮ ਤੋਂ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਇਲਾਜ ਲਈ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ। ”

ਉਪਰੋਕਤ ਟਿੱਪਣੀਆਂ, ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਠਾਏ ਗਏ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੂਰਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਰੱਦ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

(25) ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸੋਧ ਐਕਟ 1969, ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਕਾਇਆ ਛੋਟਾਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਛੋਟ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਆਮਦਨ-ਕਰ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਉਹ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਝਗੜਾ ਵੀ ਯੋਗਤਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਹੋਰ ਹੈ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਤੱਥ ਦੇ ਆਧਾਰ ਦੇ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਤੱਥ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਧਾਰਾ < 10 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਵੇ। ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰਕ ਜਾਂ ਸੁਝਾਅ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਸੀ। ਤੱਥਾਂ ਨੇ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਇਕੱਠਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਐਕਟ ਦੇ ਚਾਰਜਿੰਗ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਦੋਸ਼ ਜਾਂ ਨੁਕਤੇ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਹੁਣ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਅਪੀਲ ਅਤੇ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੇ ਮਾਧਿਅਮ ਦੁਆਰਾ ਉਪਚਾਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਸਨ, ਪਰ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਸਰਜ਼ ਸ਼ਿਵ ਰੋਤਨ ਜੀ ਮੋਹੱਟਾ ਦੇ ਕੇਸ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਨਿਪਟਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਟੈਕਸ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਕੰਮ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਵੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ।

(26) ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਹ ਨੁਕਤਾ ਉਠਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਕਪਾਹ ਦੀਆਂ ਗੰਢਾਂ ਨੂੰ ਪੈਕ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਹੇਸੀਆਨ 'ਤੇ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਬਹਿਸ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਉਸਨੇ ਇਹ ਨੁਕਤਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਬਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸੀ।

(27) ਸ੍ਰੀ ਨਰੂਲਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ 1969 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 759 ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਲਈ ਸਿਰਫ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।

(28) ਕੋਈ ਹੋਰ ਨੁਕਤਾ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਭੀ, ਅਸੀਂ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਲਾਗਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦੇਵਾਂਗੇ।

ਪੀਸੀ ਪੀਡਿਤ, ਜੇ.—ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਕੇ. ਟੀ. ਐਸ. ਟੀ. ਕੇ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਡੋਲਮਿਨ